

Zeppeline» na krožni polet Friedrichshafen — Rio de Janeiro — Miami — Akron — Čikago — Sevilla — Friedrichshafen, kamor se bo vrnil predvidoma dne 2. ali 3. novembra t. l.

Sanatorij v Mariboru, Gosposka 49, tel. 23-58, zopet odprt. Prosta izbira zdravnikov. Cene zmerno. Vodja primarij dr. Černič. 867

Koce, štrange, slamnjače kupujem stalno pri Anton Šinkovec, Celje, Dečkov trg. 1006

Smehljajoča levinja.

Na svojih potovanjih po celem svetu je prišel znameniti naravoslovec ter raziskovalec Brehm v Egipt. V Chartumu se je spoznal s kraljevim namestnikom Latief pašo. Da bi učenjaku dokazal paša posebno naklonjenost, mu je podaril čisto mlado levinjo. Ni bila večja nego kak dakelj in nekaj posebno priključivega je bil njen smeh. S smešnim izrazom v obrazu in s prijaznimi očmi je oznanjala svojo notrajno zadovoljnost. Mala levinja je postala ljubljanka vseh, ki so jo enkrat videli. Celo Brehmu je bila živalca vse. Po cele ure se je igral z njo in ji je dal ime »Bachida« (Srečna).

Tudi levinja je bila vdana svojemu gospodarju. Sam je vodil zelo strogo njeno odgojo in ko je zrastle, se ni več odstranila od njega. Celo na ulici je tekala povsem spodobno poleg gospodarja brez nagobčnika. Niti otroci se je niso bali. Večkrat so videli, kako se je valjala in kotalila levinja z zamorčkom po pesku, ne da bi mu storila kaj žalega. Edina bitja, ki so se spustila v dir pred levinjo, so bile kamele.

Po noči je spala levinja poleg postelje gospodarja na tleh. Po dnevu se je rada igrala z drugimi živali. Ako so te spale, se je priplazila neslišno do njih, jim je zagodrnjala nekaj v uho in ko so hušile vse preplašene po koncu, se je zadovoljno smehljala.

Brehm je dobil med zbirko živali opico, ki jej pravijo pavijan. Z opico je

Gonilna moč v pralnem kotlu

Na milijone kisikovih mehurčkov vzbudi gibanje. Razvijajo se med kuhanjem (vsaj 15 minut) v raztopini Schichtovega Radiona in poganjajo — brez prestanka za vas delajoč — milno peno skozi kanino. Tako operete perilo lepa in prizanesljivo, če redno uporabljate Schichtov Radion.

hotel levinja uganjati svoje burke, a pavijan je bil nedostopen za vsako šalo. Skočil je zveri na hrbet in jo je tako praskal, da je morala pobegniti. Od tedaj je zavladovalo sovražstvo med obema. Ko sta se lepega dne zopet srečala,

je obklala Bechida opico na smrt. Brehm je bil ves presenečen, ko so mu povedali, kaj se je zgodilo. Pretepel je levinjo, ki se je pa celo gospodarju postavila po robu. Zverinski nagon je pa končno zmagal in s tace je zamahnila

Iznojdba peresnika.

V Königsbergu v Nemčiji je živel l. 1800 neki Bürger, ki je bil učitelj lepopsaja in je preizkušal vse mogoče načine, kako bina vaditi svoje učence lepe pisave. Bili si je tudi glavo, da bi upepljal nekaj boljšega, nego je bilo gosje pero, katerega je bilo treba vedno obdelovati z nožem. Postopanje z gosjim peresom je bilo nerodno in je zahtevalo precej časa. Lepega dne se je rodila Bürgerju misel: razrezati gosje pero na več delov, vsak del posebej preklati preko sredine in kratko pero opremiti s kljunom, kakor je imenoval držaj ali po naše:

Pavel Keller:

10. nadaljevanje.

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

»Tega si ne smete naprtiti, gospod uradni predstojnik. Vsak ujetnik ima pravico zahtevati, da človeško ravnajo z njim.«

»To mi je hudičevo malo mar; imam drugih opravkov dosti, kakor pa kuhati gospodu Grčarju vino.«

»Gospod uradni predstojnik, če vam stari Grčar umre, vzamete državnemu pravdniku najvažnejšo pričo v tej resni zadevi.«

»Pričo? A tako! Vi nekaj veste! Sluga, takoj mi pridite sem! Pojdite k »Grozdu«, tam naj vam dajo dva otepa slame in eno ali dve odeji. To nesite Grčarju v gasilni dom. In počakajte tam. Midva prideva za vami.«

»In vzemite pri »Grozdu« na moj račun ročko vročega čaja za Grčarja!« sem zaklical buriču.

Boltežar je zagodrnjal in odšel nazaj k mo-

žem, ki so stražili ogenj. Jaz pa sem šel za žagarjevo hišo, kjer veter in dež nista mogla do mene. Čez nekoliko časa je prišel Boltežar in rekel:

»Sedaj pa pojdem k Grčarju v gasilni dom. Takoj ga bom zaslišal. Takoj po dejanju je to najboljše. Vi lahko greste z menoj, če hočete, zato, da bo priča pri rokah; na buriča se namreč ne morem veliko zanesti. Nima dobrega spomina. Vsak vzame svetilnico. In sedaj pojdite!«

Šla sva. Od hriba gori pa proti koči na barju je donelo: »Tonče! Tonče!«

»Še vedno išče sina!« je rekel Boltežar. »Videti je, da se mu je zmešalo. Vse to stori nepokorščina. Dvajset let se že pravda ta mož z grajščino zaradi vodne pravice in dovoli, da je ta soderga v njegovi koči na barju. Sedaj pa ima!«

»Žalostno je, gospod Boltežar!«

»Žalostno — haha! Pomenito je, da žalostne reči vedno zadenejo na tako svojat. Kdor ne stopi s prave poti, tistemu se takozvane žalostne reči sploh ne pripete!«

»Tem besedam ne morem pritrditi, gospod Boltežar!«

Za zimska ročna dela!

Gospodinje in dekleta, za zimska ročna dela si nabavite vzorce iz Predtiskarije v Mariboru, Trg kralja Petra 4. — Dobili smo povsem nove in moderne vzorce in monograme, blazinice, kakor tudi za razne stenske prte, namizne prte itd. Na podlagi naših vzorcev lahko napravite sledeče napise na kuhinjskih prti:

Ljubo doma, kdor ga ima.

Če dom v ljubezni tvoj in solnčnem je sijaju, prepričan lahko si, da tu živiš že v raju.

Naj človek celi svet obteče, najboljši kruh doma se peče.

Ohrani Bog te v cveti, planinska roža ti!

Škrjanček poje, žvrgoli, se belga dneva veseli.

Pastirica kravce pase, ona ima svoje špase, pastirc pa pravi: Juhej, juhej, na planinah lušno jel!

Kdor o meni slabo sodi, naj nikar v moj dom ne hodi.

Lepšega na svetu ni, če na sreči dom sloni.

Glej naprej, nazaj ne glej nikoli, nov pogum bo zdravilo tvoji boli!

Če v kuhinji v lonec kukaš, ženkinu si jezo skuhaš.

Preljubi možiček, ostani doma, če ne si poiščeš drugega!

Ko žena črno gleda, tudi možu je hudo, rajši v krčmi ti poseđa, zato ženka glej lepo!

Oglejte si vzorce v prodajalni Kralja Petra trg 4!

po Brehmu in mu razčesnila rokav na suknji. Raziskovalec se je dobro zavedal, kako daleč je že raztogotil zver z udarci, razkoračil je prav na široko obe nogi in levinja je pobegnila skozi.

Drugo jutro po kazni je srečala ptiča mirabuja. Tulila je nad njim, a sta-

ri modrijan je le zamahnil po njej s svojim dolgim kljunom in zver je pobegnila pred neznatno ptico.

Najbolj smešno je bilo srečanje Bachide z Arabcem Masochajem. Stanoval je z Brehmom pod isto streho. Raziskovalec je bil lepega dne prisiljen, da si je izposodil od Arabca denar, ker se njegov ni bil despel iz Nemčije. Pač pa se je moral obvezati, da bo plačal 50% obresti. Ko se je hotel podati Arabec nekega jutra h kraljevemu namestniku, je moral preko dvorišča, kjer je bil v hlevu njegov osel. Dvorišče je bilo polno mlak, ker je po noči deževalo.

Aravec je hotel v avdienco in radi tega je tičal v čisto beli obleki s svilenim burmusom preko rame. Med potjo do osla je skočila proti njemu iz nava-

de levinja. Debeli možicelj, ki je že sedel na oslovskem hrbtu, je zgubil vsled strahu ravnotežje in je padel v grdo mlakužo, po kateri ga je kotarala levinja v smehlajoči nagajivosti. Iz neprijetnega položaja ga je še le otel Brehm, ki se je tudi krohotal, ko je vlekel svojega upnika iz blata.

Pri slovesu iz Egipta je spremljala naravoslovca Bachida. Levinja je prišla v Nemčijo. Brehm je podaril krotko zver zverinjaku v Berlinu.

Po treh letih je obiskal učenjak zverinjak. Pred kletko svoje ljubljene je imenoval njeno ime. Takoj ga je prepoznala, se pognala proti omrežju kletke in ga trosila na vso moč od radosti ter iznenadenja.

Plodovi laične brezverske mladinske vzgoje.

Francoska država je še vedno pod jarmom laicizma. S to besedo je označeno stremljenje, ki hoče vse javno življenje laizirati — poposvetnjačiti, odtrgati od Boga in krščanstva. Vir tega nekrščanskega duha, ki vodi žezlo v Franciji, je v framasonskih (prostozidarskih) ložah. Framasoni niso mirovali, dokler niso razkristjanili francosko državno šolo. Po izgubljeni vojni z Nemci leta 1871 so se začeli ti poskusi, ki so uspeli z uzakonitvijo laične brezverske šole in s popolno ločitvijo cerkve od države leta 1905.

Katoličani so strašni udarec, ki so ga jim zadali zgoraj naznačeni laični zakoni, težko občutili. Vendar niso klonili v duhu niti niso križemrok mirno gledali, kako se njihovi otroci razkristjanjujejo po javnih šolah. Ustanavljati so začeli zasebne verske šole, katere vzdržujejo z velikimi žrtvami. Lepi

vzgojni sadovi, ki jih rodijo te šole, so vsem svobodomislecem raznih strank in struj trn v peti. Odtod besni napadi francoskega liberalizma, radikalizma in brezverskega socializma na svobodne katoliške šole.

V prvo vrsto napadalnih čet proti katoliški mladinski vzgoji so stopili francoski učitelji. Nedavno se je vršil narodni učiteljski kongres v Parizu. Sklepi tega kongresa so vzbudili pozornost po vsej državi. V enem teh sklepov se učitelji zaganjajo proti klerikalni vzgoji mladine, ki jo podajajo katoliške šole, ter kličejo državno oblast na odpor proti sovražnemu klerikalnemu navalu, ki ogroža laično šolstvo in vso laizacijo države. S prstom kažejo na »sramoto« Alzacije in Lorene, ki še vedno ima katoliško javno šolo. Čast Francije, tako ti gospodje propovedujejo, zahteva, da se ta šola odstrani ter nadomesti z laično, brezversko šolo.

Ta sklep učiteljskega kongresa je francosko svobodomiselstvo kajpada odobrilo in potrdilo. Nad drugimi sklepi pa se je vsa javnost s svobodomiselstvom vred vprav zgražala. Ti sklepi so namreč docela prešinjani z revolucionarnim, nedomoljubnim duhom

»Saj ni treba!«

Birič je s svojo svetilnico stal pred gasilnim domom in stražil.

Kako je zaškrpala ključavnica, ko je odprl! Nagnusen in ledenomrzol zrak je butil v nas. Vsakovrstna ropotija je ležala naokrog. V kotu je ležal stari Grčar. Postlal si je posteljo iz slame in se zavil v odeje, ki mu jih je prinesel birič.

Naše tri svetilnice so le za silo razsvetlile orostor.

»Ali vas še zebe, Grčar?« je vprašal Boltežar.

»Zelo — me — zebel« je odgovoril in zobje so mu šklepetali.

»Tako pa le ostanite pod odejo! Zaslišati vas moram zaradi ognja na žagi. Zakaž ste zažgali?«

Grčar se je napol vzravnal.

»Jaz vendar nisem storil tega; jaz sem vendar stari Grčar.«

Te svoje besede je obračal prav odkritosrčno in z brezmejnimi začudenjem, da more leteti tak sum na njega.

Boltežar pa, ki prav nič ni bil vaje umetnij preiskovalnega sodnika, je robantil dalje.

»No, le počakajte, laž vam ne bo nič pomagala; vas bomo že ukrotili!«

Tedaj sem posegel vmes.

»Grčar, ali veste, kdo je žago zažgal?«

»Vem! Povedal sem vam že prej. Moja stara je storila to.«

»Vaša — vaša žena?« je osupel vprašal Boltežar.

»Da — stara! Ta vešča! Ta hudič!«

»Kako pa se je zgodilo to?«

»Belčar mi je odpovedal stanovanje — iz moje hišice me hoče vreči — dvaintrideset let sem stanoval v njej — dvaintrideset let —«

Zajokal je.

»No da, da! Toda, kako je bilo!«

»Počakajte ga, gospod Boltežar, počakajte ga!«

Stari Grčar je jokal še nekaj časa, venomer naslonjen na komolec, in je ležal pred nami kakor revščina sama v človeški podobi. Stopil sem bliže k njemu in sem mu potegnil odejo čez ramo. Tedaj je zopet začel govoriti;

peresnik. Izdelal je predhodnika našega kovinastega peresa iz gosjega pera in ga je vtaknil v držaj. Dotlej ni mislil nikdo na to, da bi ločil pero od držaja. Tudi z Bürgerjevo iznajdbo ni bilo mnogo pomagano človeštvu, ker peresa so morala še vedno biti prikrojena in ošpljena z nožem. Bürgerju je uspelo, da je še izumil mali stroj, s pomočjo katerega je izdeloval kratka gosja peresa. Iznajdbo je naznanil v časopisu in povrh je še bil nepreviden z napovedjo, da se ukvarja z načrtovanjem kako izdelati kovinasta peresa, ki bodo tičala v kljunu (peresniku). Meščani v Kö-

Učitelji namreč pretijo v svojih resolucijah naravnost s štrajkom. Še hujše pa je to, da obsojajo v svojih sklepkih vsako vojno, tudi če bi Francija bila napadena ter bi se morala braniti. Sam prosvetni minister de Monzie se je moral dvigniti ter obsoditi take sklepe, da pomiri francosko javnost. Učitelji so na svojem kongresu sami najučinkovitejše dokazali, kakšna je vzgoja v francoskih laičnih šolah, saj so tudi oni sami bili vsi odgojeni v teh šolah. Protidomovinski, povse revolucionarni sklepi njihovega kongresa so logična posledica laične, brezverske vzgoje. Takšni obžalovanja vredni pojavi so najkrepkejši dejanski dokaz, da bojovníki za katoliško mladinsko vzgojo in njeni širitelji ne delajo samo za dobrobit mladine in staršev, marveč tudi za obstoj in blaginjo ljudstva ter države.

*

Št. Andraž pri Velenju. 15 let je preteklo, odkar se je končala grozna svetovna morija; po štirih grozopolnih letih so se vračali naši moške in mladeniči pod svoj rodni krov, na svojo domačo zemljo, ki je klicala po pridnih rokah in skrbnih gospodarjih. Toda komaj so se malo oddahnili od prestanega gorja in trpljenja; komaj je po štiriletnih grozotah malo na nje posijalo solnce miru, že jih je dolžnost klicala drugam. Koroška, dežela jezer in gora, je klicala na pomoč. Vstal je, dasi premagan in ponižan, pa kljub temu še vedno oholi Nemec in skušal si s silo osvojiti zibelko slovenstva. Znova so se odzvali temu klicu, znova so se zbrali pod orožje ter odhiteli braniti našo severno mejo. Od Jepe do Stola je zadonelo grmenje topov; zaropotali so mitraljezi in od vseh strani je odmevalo praskejanje pušk. Ko je zemlje lačni tujec uvidel, da s silo ne doseže ničesar, se je poslužil zvižaja. Poplavlili so deželo krivi preroki — nemški agitatorji, ki so mamili ljudstvo s sladkimi besedami in visokimi obljubami. In dobro koroško ljudstvo jim je nasledlo. Prišel je usodni 10. oktober 1. 1920, ki je črni dan v slovenski zgodovini. Z lažjo in zvižajo je dosegel tujec, da smo izgubili Korotan, zibelko naše svobode in samo-

stojnosti. Vse te boje in zmešnjave, ki jih je pred 13 leti bila polna koroška dežela, nam bo znova pokazala štiridejanska igra iz časa bojev za Koroško »Koroški tihotapeci«, na kojoj se pripravlja naše Katoliško prosvetno društvo. Ker je ta igra nekaj povsem novega za naš kraj ter bližnjo in daljno okolico, vabimo že sedaj vse naše prijatelje od blizu in daleč, da se je sigurno udeležijo. Dan prireditve bomo še objavili.

Rojstvo „smešnega Avguščina“.

Prvi smešni (der dumme) Avguštin se je imenoval Tom Belling. Bil je po rodu Anglež in nadzornik konj v cirkusu Renz v Berlinu, in tamkaj so mu re-

kali Avgust. Njegovo delo in opravilo se ni prav nič razločevalo od zaposlenosti drugih njegovih tovarišev, le njegovo življenje je bilo nekoliko drugačno, ker je rad pil in ga je včasih pocuknil preko žejne in mere. Vdanost Bellingova pijači ni bila v letih 1870 v tedaj še bolj neznanem Berlinu nič neznanega, vendar so mu gledalci to slabo lastnost zamerili. Ko je Tom zapustil nekega večera pozorišče jahanja, je nevarno padel s konja; očitno se je pred nastopom preveč bratil z alkoholom. Ker so otroci in pijanci pod posebnim varstvom angela varuha, se tudi Bellingu ni pripetilo nič hudega. Pobral se je in je bil samo začuden nad dejstvom: ostal je nepoškodovan. Seve se je otipaval in neverjetno bedasto

nigsbergu so se smejali že njegovemu kratkemu gosjemu peresu ter kljunu; pri označilu: izdelovati peresa iz kovine — so obdolžili Bürgerja duševne zmedenosti.

Dejstvo je, da je bil Bürger v kratkem času ob vse učence. Nikdo ne bo pošiljal otroka v šolo k norcu! Šolska mladež ga je celo javno zasramovala in mu metala v obraz psovke: »Kljun, peresni kljun! Počet je someščanov in mladine je Bürgerja tako potrla, da se je udal pijači.

Po preteku par let je priromalo Bürgerjevo gosje pero s kljunom na Angleško. Angležji so uvideli važ-

»Gospod Hubert je bil zvečer pri nas.«
»Vi ste bili v koči na barju? Čemu pa? Iz kakšnega namena?«

»To vam povem pozneje.«

»Torej, Grčar, bil sem pri vas. In nato, ko sem bil odšel, kaj se je zgodilo?«

»Tedaj je moja stara rekla: Belčarja naj vzame hudič! Rdečega petelina naj mu vržejo na streho.«

»Kaj pa ste vi odgovorili?«

»Nič!«

»Zakaj — nič?«

»Oh, kaj pa naj stari rečem?«

Utrujen je legel na hrbet.

»Grčar, povedati nam morate, kaj vse se je še dogodilo!«

Zopet je nekoliko dvignil glavo.

»Zaspal sem pri mizi. Ko sem se prebudil, sta bila v sobi Bianka in Tonče.«

»Belčarjev?«

»Belčarjev. Pila sta kavo. Naredil sem se, kakor da spim. Kajti če ne spim, ne govorita tako med seboj.«

Premolknil je.

»Kaj pa sta govorila?«

»Tonče bi moji stari moral dati denarja. Veliko denarja. Mislim, da tisoč dinarjev. Sicer bi odposlala Bianko v mesto. In to je hotel preskrbeti gospod Hubert. Njemu je stara nocoj tudi prerokovala iz rok.«

»To je grda laž!« sem ga prekinil.

»Doleti človeka!« je rekel gospod Boltežar. »Doleti človeka, če se spušča v take reči! In sedaj nadaljujte, Grčar! Če poveste vse po resnici in pravici, vam pošljem steklenico žganja.«

»Nočem žganja,« je rekel Grčar; »prehudo mi je.«

»Torej oni trije so pili kavo, Tonče pa naj bi plačal tisoč dinarjev. Kaj pa je rekel?«

»Najprej denarja ni hotel dati, nato pa je vprašal, če Bianka res hoče od doma. Tedaj je stara rekla: »Res, čez teden dni. Gospod Hubert jo bo sam spravil v mesto.« Tedaj je Tonče začel zelo preklinjati.«

»Toda, Grčar,« sem pripomnil, »vaša žena je vendar grdo lagala.«

Nekaj čisto novega za brinete

Ima Brunetaflor je le nova. Ne bo pa dolgo, ko bodo brinete ponosne na svoje lepe lase ... negovane z novim Special-Shampooom Brunetaflor.

Učinkuje naravno in edinstveno zaradi hequila, ki ga ima v sebi. Kostanjasta barva, temni ton sta s tem neverjetno poudarjena. Lasje dobe krasen blešč in čudovit lesk. Nenavadno lepo se kodrajo.

Zajamčeno brez sode in kemičnih barvil.

ELIDA SPECIAL SHAMPOO

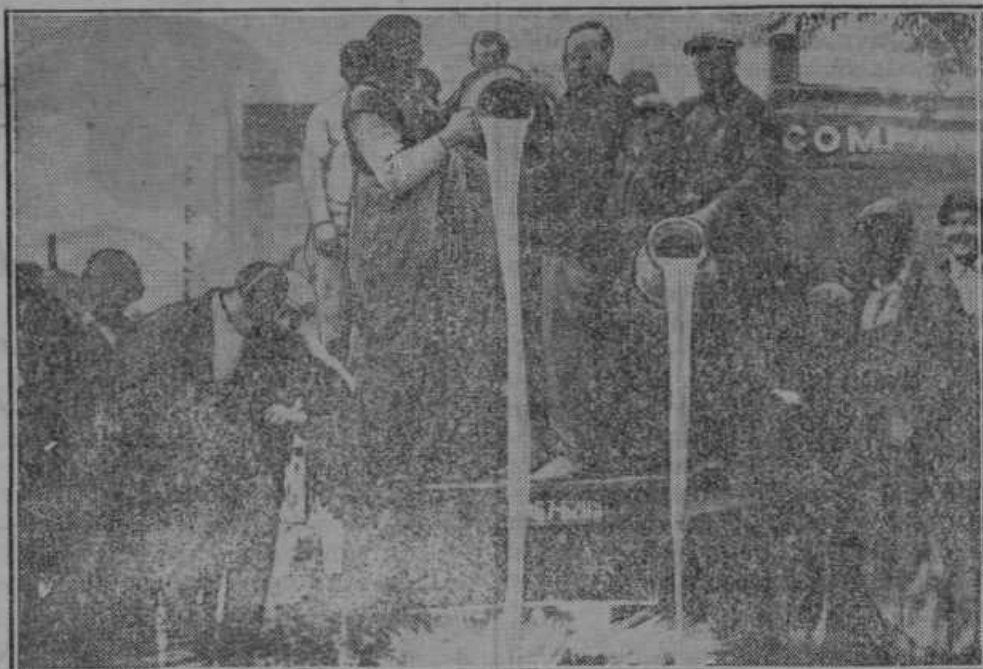
BRUNETAFLORE

gledal v začudenju, da se mu ni naložila niti ena koščica. Treba še povdariti, da mu je žarek na sredini obraza prav čokast in rdeč nos. Nekdo izmed občinstva mu je po srečno prestani ne-zgodi zaklical: »Dobro, August, še enkrat!« Klic »Dobro, August!« se je širil po cirkusu. Hlevni nadzornik se je moral za nepričakovano ploskanje zahvaliti občinstvu, kar je tudi storil vsled okajenosti s prav nerodnim priklonom. Ta priklon je žel navdušenje vseh gledalcev.

Tom Belling pa v resnici ni bil tako neumen, kakor je zledeal. Drugi večer za tem je nastopil čisto trezen v uniformi, ki mu je bila znatno prevelika. Njegov nastop je obstojal v tem, da je pri delu kolikor mogoče pogostokrat padel, sploh se je obnašal nerodno, prejemal je od tovarišev zaušnice, saj jim je bil zmiraj v napotje. Občinstvo se mu je smejala in ploskalo in vedno zno va je bilo čuti klic: »August!«

Tako zgleda rojstvo smešnega Avguština, ki igra še danes po cirkusih tolikanj važno vlogo.

Tom Belling se je preselil iz Berlina v London, kjer ni žel s svojimi šalami nobenega odobravanja. Zopet se je vrnil v Nemčijo in od tam na Francosko. Svoj smešni nastop je izpopolnjeval z vedno novimi izkušnjami in se po-

Farmerji v Čikagi so proglasili stavko in izlivajo za na trg namenjeno mleko.

vspel tako daleč, da je nastopal v ulogi Avgusta v 11 jezikih. Radi izredne spretnosti v zbijanju šal je bil najboljši plačana cirkuska osebnost in je postal oče družine glumačev, ki so danes raztepeni po celem svetu in na glasu kot najboljši smešničarji.

ček premajhen. Minulo zimo smo pa zvedeli, da g. Josip Pfeifer v Hočah dela iz ročnih brizgaln motorne. Mi hajdi v Hoče pogledat. Pa res dobra iznajdba. G. Pfeifer montira motorje na ročne brizgalne, tako da se tudi ročni pogon lahko uporabi, če bi imel motor muhe. Zato je pa treba dosti manj denarja kot za kako novo motorko, ki pa še povrh rada včasih odpove. Navedeno nedeljo je bila slovesna blagoslovitev brizgalne ob navzočnosti devetih sosednih gasilnih društev z dvema gasilskima zastavama. Ob pol devetih je domače gasilno društvo v paradi na čelu z godbo odkorakalo na ščavniški most in sprejelo sosedna gasilna društva. Ob pol desetih so vsa društva odkorakala v župnijsko cerkev k sv. maši. To vam je bil lep pogled: cerkev malodane polna gasilskih uniform. Po sv. maši smo odkorakali h gasilskemu domu, kjer je g. župnik v ljubem domačem jeziku blagoslovil brizgalno. Kumevali sta gospe Marija Dunaj in Marija Ribič, obe naši vaščanki, ki sta v izdatni meri pripomogli, da se je ta naš praznik izvršil tako nad vse pričakovano lepo. Po blagoslovitvi je g. načelnik Franc Vunderl pozdra-

Fram. Dne 3. t. m. je umrla Angela Brezovšek. Ze v 23. letu je postala žrtve neizprosne jetike. Bila je jako verna ter je vdanost prenašala bolezen. Naj sedaj pri Bogu uživa plačilo za trpljenje ter prosí za tolažbo svojim domačim, posebno potrtemu Ivanu, s katerim je le tri leta živela v srečnem zakonu.

Cezanjevc pri Ljutomeru. Pa se je zamajala naša sicer tiha vasica v nedeljo dne 24. septembra ter se zazibala, ko je ljutomerska godba zaigrala zjutraj pri našem gasilskem domu pod spretnim vodstvom g. kapelnika F. Zacheria. Naše gasilno društvo je že nekaj let sem stremelo za tem, da si nabavi motorno brizgalno, ali kaj, ko je pa bil zbran kapital-

nost iznajdbe in pričeli kar na veliko z izdelovanjem kovinastih peres, ki so tičala v lesenih držajih. Izdelovanje peres po Bürgerjevem načinu je vrhlo tekom par let Angležem težke milijone; pravi in prvotni iznajditelj pa je po Königsbergu na starost beračil — mesto da bi bil milijonar!

Najdražja prese-litev.

Pred tedni je sklenila njujorska banka, da se bo preselila. Težava pri preselitvi je bila, kako najbolj varno prepeljati gotovino in vrednostne papirje v znesku 170 milijard Din. Posebni strokovnjaki so napravili na-

Sv. Jurij v Slov. goricah. V naših krajih je bila letina še precej povoljna, ker ni bilo izrednih vremenskih uim, moramo zaznamovati le eno večjo dne 20. avgusta. Takrat je med silnim viharjem ponekod padala tudi toča. — Položili smo k večnemu počitku dobro in res skrbno mater na Malni Elizabeto Pivec v starosti 78 let. Blagopokojna je preživela 50 let zakonskega življenja. Za vsa dobra dela prejmi plačilo od Gospoda, katerega si večkrat poželela v svoji težki bolezni.

»Saj vedno laže!«

»Le dalje!«

»Nato je Tonče hotel oditi in je rekel, da gre po denar, da ima hranilno knjižico. Tedaj je kar naenkrat rekla stara, da mora prinesiti tri tisočake. Nato sta se stara in Tonče zelo prepirala. Bianka pa se je le smejala, pela in govorila: »V mestu je lepo.« Nato je Tonče dejal, da bo prinesel denar, in je odšel.«

»In kaj se je zgodilo potem?«

»Potem sem zopet zaspal.«

»Zdi se, da vam je Bog blagoslovil spanje, Grčar. Kdaj pa ste se zopet zbudili?«

»Ne vem, kdaj je bilo to. Stara je sama sedela z Bianco in je rekla: »Če Tonče zopet pride, bova najprej vzeli denar, potem pa mu reci, da te mora v kratkem vzeti. Sicer da pojdeš v mesto!« Bianka pa je rekla, da ji za žago nič ni. Toda vzame naj jo le. Nad vsemi bo v vasi, ki sedaj tako prevzetno gledajo nanjo. In počela bo, kar bo hotela.«

Grčar je zopet legel na hrbet,

»Dalje, Grčar, dalje! Vse moramo vedeti; sicer ne pridete iz zapora.«

»Zebe me zopet!«

»Da, če hočete na toplo, pripovedujte hitreje!«

»Hitreje? Kaj pa naj rečem? Prišel je Tonče in prinesel denar.«

»Koliko?«

»Tega ne vem. Bil je papirnat denar. Šteli so in rekli: prav.«

»Kdo je preštel?«

»Stara in pa Bianka.«

»In Tonče?«

»On je sedel najprej čisto tiho. Naenkrat pa se je začel cmeriti. Dejal je: sedaj je okradel svojega očeta in kaj bo z njim, če pride na dan? Saj je bil vendar vojak in narednik, sedaj pa je postal tak malopridnež in zločinec. Nato je začel zelo jokati zaradi tega, kar je storil.«

»Kaj pa sta oni dve rekli?«

»Stara je dejala: Vsak človek mora vedeti, kaj hoče; in Tonče ima v črtah na roki tako zapisano in tudi v svojih kartah, da to mora priti. Bianka pa je rekla: Tonče je mevža. Takega cme-